

Yıl/Year: 6, Sayı/Issue: 14, Nisan/April 2025, s. 18-37

Yayın Geliř Tarihi / Article Arrival Date

Yayınlanma Tarihi / The Publication Date

Yayın Geliř Tarihi: 16-10-2024

Yayınlanma Tarihi: 31-04-2025

ISSN: 2757-6000

2024 PARİS OLİMPİYAT OYUNLARI AÇILIş SEREMONİSİNİN KÜLTÜREL ASİMİLASYON BAĞLAMINDA GÖSTERGEBİLİMSEL ANALİZİ

Dr. Öğr. Üyesi Yavuz SARSILMAZ

Trakya Üniversitesi, Edirne Teknik Bilimler Meslek Yüksekokulu, Görsel, İşitsel
Teknikler ve Medya Yapımcılığı Bölümü, yavuzsarsilmaz@gmail.com, ORCID: 0000-
0003-4133-7729

ÖZET

Bu makale, 2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisini kültürel temsillerin dönüşümü ve kültürel asimilasyon bağlamında göstergebilimsel bir perspektifle analiz etmektedir. Roland Barthes'ın göstergebilim teorisi ve Stuart Hall'un kültürel çalışmalar yaklaşımı temel alınarak gerçekleştirilen analizde, törenin sanatsal ve toplumsal mesajları çözümlenmektedir. Denotasyon, konotasyon ve mit kavramları çerçevesinde yapılan çözümlemelerle, törende kullanılan sembollerin yerel Fransız kültürünü nasıl yansıttığı ve bu unsurların küresel bir izleyici kitlesine hitap etmek amacıyla nasıl dönüştürüldüğü incelenmektedir.

Çalışma, Eyfel Kulesi, Fransız Devrimi temaları, toplumsal cinsiyet normlarına meydan okuyan performanslar ve teknolojik unsurlar gibi öğelerin, Fransa'nın tarihsel mirasını ve modernite vurgusunu nasıl bir araya getirdiğini ortaya koymaktadır. Seremoni, ulusal kimliği öne çıkarırken, kültürel asimilasyonun dinamiklerini de gözler önüne sermektedir. Kültürel sembollerin küresel bir anlatıya entegre edilmesi süreci, ev sahibi ülkenin kimlik ve mirasının küresel bir tüketim nesnesine dönüştürülmesine işaret etmektedir. Bu bağlamda, çalışmada, Olimpiyat gibi uluslararası etkinliklerin ev sahibi ülkenin kültürel mirasını nasıl yeniden çerçevelediği ve evrensel bir anlatı oluşturmak için hangi stratejilere başvurduğu tartışılmaktadır.

Sonuç olarak, 2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisi, kültürel temsillerin küresel bağlamda yeniden yapılandırıldığı ve asimilasyon süreçleriyle nasıl şekillendiğini ortaya koyan önemli bir örnek olarak değerlendirilmektedir. Çalışma, uluslararası mega etkinliklerin, yerel kültürel unsurların korunması ile küresel anlatıya entegrasyonu arasındaki dengeyi nasıl sağladığını ve bu süreçlerin toplumsal ve kültürel dönüşüm üzerindeki etkilerini analiz etmektedir.

Anahtar Sözcükler: Olimpiyat, Kültür, İletişim, Göstergebilim

A SEMIOTIC ANALYSIS OF THE 2024 PARIS OLYMPIC GAMES OPENING CEREMONY IN THE CONTEXT OF CULTURAL ASSIMILATION

ABSTRACT

This article examines the opening ceremony of the 2024 Paris Olympic Games in the context of cultural representations and semiotic analysis. Drawing on Roland Barthes' semiotic theory and Stuart Hall's cultural studies approach, the study analyzes the artistic and social messages conveyed in the ceremony. Visual and performative elements from the ceremony's video recordings were analyzed through the concepts of denotation, connotation, and myth.

The research reveals how the symbols used in the ceremony reflect local French culture and how they were transformed to appeal to a global audience. Elements such as the Eiffel Tower, themes of the French Revolution, performances challenging gender norms, and technological aspects emphasize both France's historical heritage and its modernity.

In conclusion, the opening ceremony of the 2024 Paris Olympics is evaluated as a platform that opens a discussion on the impact of international events on cultural representation. The study sheds light on how local identities are reconstructed in a global context and the effects of this process on social and cultural transformation.

Keywords: Olympics, Culture, Communication, Semiotics

GİRİŞ

Olimpiyat Oyunları, sporun ötesine geçen, uluslararası kültürel etkileşimlerin ve paylaşımların zirve noktalarından biri olarak tarih boyunca önemli bir rol oynamaktadır. Modern Olimpiyatlar, yalnızca atletik başarıların sergilendiği bir platform değil, aynı zamanda ev sahibi ülkenin tarihini, kültürünü ve kimliğini dünyaya tanıtmaya fırsatı sunan güçlü bir gösteri niteliği taşımaktadır. Özellikle açılış seremonileri, bu büyük etkinliklerin en dikkat çekici anları olarak, ev sahibi ülkenin kültürel birikimini evrensel bir dil aracılığıyla küresel bir izleyici kitlesine aktarma amacını taşımaktadır. Ancak bu süreç, kültürel temsillerin seçim ve sunum biçimlerine dair önemli tartışmaları da beraberinde getirmektedir.

2024 Paris Olimpiyat Oyunları'nın açılış seremonisi, bir yandan Fransız kültürünün köklü tarihini ve sanatsal zenginliğini uluslararası kamuoyuna tanıtırken, diğer yandan küreselleşme çağının baskılarıyla şekillenen bir kültürel temsil biçimi ortaya koymaktadır. Paris'in, sanat ve kültürün başkenti olarak görülen güçlü imajı, açılış seremonisinin estetik ve tematik tasarımında önemli bir etken olmuştur. Ancak, bu tür temsiller, yerel kültürel unsurların evrensel izleyiciye hitap etmek üzere yeniden şekillendirilmesi veya küresel bir söyleme entegre edilmesi gibi süreçleri içermektedir. Bu bağlamda, kültürel temsillerin ne ölçüde orijinal kaldığı ve hangi ölçüde evrenselleştirilerek asimile edildiği, eleştirel bir inceleme gerektiren önemli bir sorunsal olarak karşımıza çıkmaktadır.

"Kültürel asimilasyon", farklı kültürlerin unsurlarının baskın bir kültürel çerçeve içinde yeniden şekillenerek kimlik ve anlam kaybına uğradığı bir süreç olarak

tanımlanabilir. Bu kavram, özellikle küresel medya ve etkinliklerde, yerel kültürlerin nasıl dönüştüğünü ve evrensel söylemlere nasıl uyarlandığını anlamak için kritik bir çerçeve sunmaktadır. 2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisi, bu bağlamda, kültürel asimilasyonun hem görsel hem de tematik açıdan nasıl ifade edildiğine dair değerli bir çalışma alanı sunmaktadır. Açılış seremonisinde yer alan semboller, ritüeller ve sahne tasarımları, ev sahibi ülkenin kültürel kimliğini ve mirasını temsil ederken aynı zamanda küresel bir bağlamda anlaşılabilir ve kabul edilebilir olma zorunluluğuyla şekillenmiştir.

Bu çalışma, 2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisini, kültürel asimilasyon kavramı çerçevesinde göstergebilimsel bir analizle ele almayı amaçlamaktadır. Bu bağlamda, seremonide kullanılan sembollerin, yerel unsurların evrenselleştirilmesi sürecindeki rolü ve bu sürecin kültürel temsillere etkisi tartışılacaktır.

ARAŞTIRMANIN AMACI

2024 Paris Olimpiyat Oyunları açılış seremonisi, yalnızca bir spor etkinliğinin başlangıcı olmanın ötesinde, kültürel sembollerin ev sahibi ülkenin kimliğini temsil etme ve küresel bir bağlamda evrensel değerleri yansıtmaya çabasıyla dikkat çekmiştir. Ancak, bu tür büyük çaplı uluslararası etkinlikler, kültürel temsillerin yeniden şekillendirilmesi ve bu temsillerin küresel bir izleyici kitlesine uygun hale getirilmesi süreçlerinde çeşitli sorunları da beraberinde getirmektedir. Kültürel unsurların, evrensel bir anlatı oluşturmak amacıyla yeniden yorumlanması, yerel kimliklerin asimilasyonuna yol açabilecek dinamikler içermektedir. Bu bağlamda, Paris Olimpiyatları açılış seremonisi, kültürel sembollerin asimilasyon sürecindeki rolünü analiz etmek için önemli bir vaka çalışması sunmaktadır.

Bu çalışmanın temel amacı, 2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisinde kullanılan kültürel semboller, Roland Barthes'ın göstergebilimsel analiz yaklaşımı ve Stuart Hall'un kültürel çalışmalar teorisi çerçevesinde incelemektir. Çalışmada, bu sembollerin yerel kimlikten evrensel bir anlatıya dönüşme süreci ele alınacak ve bu sürecin kültürel asimilasyon bağlamındaki etkileri değerlendirilecektir. Araştırma hem görsel hem de tematik unsurlar üzerinden kültürel temsillerin nasıl yapılandırıldığını ve hangi anlamların evrenselleştirilerek sunulduğunu tartışmayı hedeflemektedir.

Bu doğrultuda, çalışmanın yanıt arayacağı temel sorular şunlardır:

1. Açılış seremonisinde kullanılan semboller, kültürel asimilasyonu hangi yollarla temsil etmektedir?
2. Yerel kültürel unsurlar, küresel izleyici kitlesine hitap etmek amacıyla nasıl dönüştürülmüştür?
3. Kültürel asimilasyonun açılış seremonisindeki görsel ve tematik etkileri nelerdir?

Bu problem çerçevesinde yapılacak analiz, kültürel temsillerin asimilasyon sürecindeki rolüne ışık tutacak ve uluslararası etkinliklerde kültürel sembollerin kullanımı üzerine eleştirel bir perspektif sunacaktır.

Araştırma Soruları

Açılış seremonisi kültürel asimilasyonu nasıl temsil etmektedir?

Küresel bir izleyici kitlesine hitap etmek amacıyla hangi kültürel öğeler dönüştürülmüştür?

İLGİLİ YAYIN VE ARAŞTIRMALAR

Kültürel asimilasyon, bir kültürün başka bir baskın kültür karşısında kimlik ve özelliklerini yitirerek o kültürün değerlerine, normlarına ve yapısına uyum sağlaması süreci olarak tanımlanmaktadır (Tomlinson, 1991). Özellikle küreselleşme sürecinde, kültürel asimilasyonun etkileri yoğun şekilde hissedilmiş, yerel kültürler küresel ağlara dahil olma sürecinde yeniden şekillenmiştir. John Tomlinson, kültürel asimilasyonu, kültürel hegemonya ve küresel medya bağlamında ele alarak, bu sürecin hem olumlu hem de olumsuz yönlerini ortaya koymuştur. Bu bağlamda, asimilasyon süreci bir yandan kültürel melezleşmeyi teşvik ederken, diğer yandan yerel kimliklerin erozyonuna yol açabilmektedir.

Edward Said’in Şarkiyatçılık çalışması (Said, 2013), asimilasyon kavramına eleştirel bir perspektif sunarak, Batı’nın Doğu’yu kendi söylemsel çerçevesinde yeniden şekillendirdiğini vurgulamıştır. Said’in çalışması, özellikle uluslararası etkinliklerde yerel kültürel unsurların nasıl “egzotikleştirildiği” ve baskın bir kültürel yapı içinde yeniden sunulduğu üzerine önemli bir zemin hazırlamaktadır. Olimpiyat oyunları gibi büyük çaplı etkinliklerde, bu sürecin nasıl işlediği, kültürel asimilasyonun en belirgin örneklerinden biri olarak değerlendirilebilir.

Olimpiyat oyunları, tarih boyunca ev sahibi ülkelerin kültürel kimliklerini tanıtmak için bir platform sağlamıştır. Örneğin, 2008 Pekin Olimpiyatları açılış seremonisi, Çin’in tarihsel ve kültürel zenginliklerini ön plana çıkarırken, aynı zamanda modernleşme ve küreselleşme çerçevesinde uluslararası bir kimlik sunmayı amaçlamıştır (Guardian, 2024). 2012 Londra Olimpiyatları ise, İngiltere’nin sanatsal ve popüler kültür unsurlarını birleştirerek hem yerel hem de küresel temsiller sunma çabasıyla dikkat çekmiştir.

Bu bağlamda, Paris Olimpiyatları açılış seremonisi, Fransa’nın tarihsel birikimi ve kültürel mirasını vurgularken, küresel izleyiciyi tatmin edebilmek için belirli sembollerin yeniden yorumlanmasını içermiştir. Daha önceki çalışmalarda, bu tür uluslararası etkinliklerin, ev sahibi ülkelerin kültürel değerlerini nasıl yeniden çerçevellediği ve uluslararası topluma uyum sağlamak için nasıl dönüştürdüğü tartışılmıştır (Rowe, 2012).

Paris 2024 için bu dinamiklerin nasıl gerçekleştiği, literatürde yeni bir tartışma alanı sunmaktadır.

Roland Barthes’ın “Mitoloji” (Mythologies) eseri, kültürel sembollerin anlam katmanlarını çözümlemek için güçlü bir kuramsal çerçeve sunmaktadır. Barthes’a göre, kültürel semboller, hem yüzeysel anlamlar (denotasyon) hem de daha derin ideolojik anlamlar (konotasyon) taşır (Hatam, Al-Ghabra & Ghabra, 2021). Olimpiyat açılış seremonileri gibi büyük etkinliklerde kullanılan semboller, hem ev sahibi ülkenin kültürel kimliğini temsil etmekte hem de küresel bir bağlamda ideolojik mesajlar iletmektedir.

Stuart Hall, kültürel çalışmalar bağlamında, bu temsillerin birer “şifreleme ve çözümleme” süreci olduğunu öne sürmüştür. Hall’a göre, kültürel semboller, hegemonik bir güç tarafından kodlanır ve izleyiciler tarafından bu kodlar çözülür (Aligwe, Nwafor, & Alegu, 2018). Bu model, Paris 2024 Olimpiyatları açılış seremonisinde kullanılan sembollerin, küresel bir izleyici kitlesine nasıl sunulduğunu ve hangi anlamların bu izleyiciler tarafından nasıl alımlandığını analiz etmek için kritik bir araç sunmaktadır.

Paris 2024 Olimpiyatları açılış seremonisi, Fransa’nın kültürel mirasını kutlarken, uluslararası bir izleyici kitlesine hitap etme çabasıyla, yerel ve küresel temsiller arasında bir denge kurmayı amaçlamıştır. Açılış töreninde, Fransız Devrimi’ni simgeleyen unsurlar, ünlü sanat eserleri, klasik müzik ve modern popüler kültür unsurları bir araya getirilmiştir (<https://olympics.com>, 2024). Ancak bu süreç, yerel unsurların küresel bağlama uyarlanması nedeniyle asimilasyon eleştirilerini beraberinde getirmiştir.

Paris 2024 ile ilgili ön değerlendirmeler, törenin, Fransa’nın kültürel çeşitliliğini kutlamaktan çok, küresel izleyici kitlesine uygun bir imaj yaratma kaygısıyla şekillendiğini göstermektedir (Gang, 2024). Bu, kültürel asimilasyonun görsel ve tematik boyutlarda nasıl ifade edildiğini anlamak için güçlü bir vaka sunmaktadır.

KAVRAMSAL ÇERÇEVE

Bu çalışmanın kavramsal çerçevesi, Roland Barthes’ın göstergebilim teorisi, Stuart Hall’un kültürel çalışmalar yaklaşımı ve kültürel asimilasyon kavramları temel alınarak oluşturulmuştur. Bu teorik çerçeve, Olimpiyat açılış seremonileri gibi uluslararası etkinliklerde sembollerin anlam üretim süreçlerini ve kültürel temsillerin dönüşümünü analiz etmeyi mümkün kılmaktadır.

Roland Barthes ve Göstergebilim Teorisi

Roland Barthes’ın göstergebilim teorisi, anlam üretiminin çok katmanlı yapısını anlamak için temel bir çerçeve sunar. Barthes, özellikle kültürel sembollerin yüzeysel ve derin anlamlarını çözümlemek için üç ana kavram geliştirmiştir: denotasyon, konotasyon ve mit (Hatam, Al-Ghabra & Ghabra, 2021).

Denotasyon: Barthes, denotasyonu bir sembolün ilk düzeydeki açık ve yüzeysel anlamı olarak tanımlar. Örneğin, Olimpiyat açılış seremonisinde kullanılan bir ulusal bayrak, denotatif düzeyde yalnızca o ülkeyi temsil etmektedir.

Konotasyon: Konotasyon, sembollerin taşıdığı kültürel ve ideolojik yan anlamları ifade etmektedir. Aynı bayrak, ulusal kimlik, özgürlük ve birlik gibi kavramları çağrıştıracaktır. Bu düzeyde, semboller izleyiciler üzerinde belirli duygular ve düşünceler uyandırmak için kullanılmaktadır.

Mit: Barthes, mit kavramını kültürel sembollerin taşıdığı ideolojik anlam katmanı olarak tanımlanmaktadır. Mitler, toplumsal değerleri ve inançları doğal ve evrensel gerçekler gibi sunmaktadır. Olimpiyat açılış seremonilerindeki semboller, evrensel bir birlik, barış ve dayanışma mesajı taşıırken, aynı zamanda ev sahibi ülkenin kültürel ve politik üstünlüğünü vurgulayan bir mit yaratma işlevi görmektedir.

Açılış seremonisindeki semboller, Barthes'ın mit kavramı doğrultusunda analiz edildiğinde, yerel kültürel unsurların küresel bir izleyici kitlesine uyarlanarak nasıl ideolojik bir anlatıya dönüştürüldüğü anlaşılmaktadır. Örneğin, 2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisinde kullanılan Eyfel Kulesi veya Fransız Devrimi'ni çağrıştıran görseller, yalnızca Fransa'ya özgü semboller olarak değil, aynı zamanda evrensel değerlerin ve modernleşmenin bir temsili olarak sunulmaktadır.

Stuart Hall ve Kültürel Çalışmalar Teorisi

Stuart Hall, kültürel çalışmalar alanındaki katkılarıyla, kültürel temsillerin medya ve diğer görsel araçlar üzerinden nasıl inşa edilmekte olduğunu ve alımlanmakta olduğunu anlamak için etkili bir çerçeve sunmaktadır. Hall'un "şifreleme-çözümleme" modeli, kültürel sembollerin üretim ve tüketim süreçlerini açıklamakta kullanılmaktadır (Pillai, 2006).

Şifreleme ve Çözümleme: Hall, kültürel mesajların üretim aşamasında hegemonik güçler tarafından "şifrelenmekte" olduğunu ve izleyiciler tarafından "çözümlemekte" olduğunu öne sürmektedir. Olimpiyat açılış seremonisi gibi etkinliklerde, kullanılan semboller ev sahibi ülke tarafından belirli bir ideolojik mesaj taşımak üzere şifrelenmektedir. İzleyiciler, bu mesajları kendi kültürel ve sosyal bağlamlarına göre yorumlamaktadır (Edensor, 2002).

Hegemonik Kültür ve Temsil: Hall'un teorisine göre, kültürel temsiller genellikle hegemonik kültür tarafından biçimlendirilmekte ve bu durum, uluslararası etkinliklerde belirli bir kültürün diğerlerine üstünlük kurmasına yol açabilmektedir. Olimpiyat seremonilerinde kullanılan semboller, bir yandan ev sahibi ülkenin kültürel mirasını kutlamakta, diğer yandan bu mirası küresel bir anlatıya entegre etme amacı gütmektedir (Edensor, 2002).

Stuart Hall'un çerçevesi, asimilasyon sürecinde kültürel temsillerin hegemonik güçler tarafından nasıl şekillendirilmekte olduğunu anlamak için kritik bir araç sunmaktadır. Örneğin, 2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisinde yer alan semboller, Fransa'nın tarihsel üstünlüğünü ve modernliğini vurgulamakta olan hegemonik bir anlatı oluşturmaktadır (Bhabha, 2024).

Kültürel Asimilasyon

Kültürel asimilasyon, bir kültürün başka bir baskın kültür karşısında kendi özgün kimlik ve değerlerini kaybederek o kültüre uyum sağlama süreci olarak tanımlanır. Bu süreç, özellikle küreselleşme çağında, uluslararası etkinliklerde yerel unsurların küresel bir anlatıya entegre edilmesiyle kendini göstermektedir. Küreselleşme bağlamında asimilasyonu inceleyen önemli bir araştırmacı olan Tomlinson, kültürel asimilasyonu, küresel medya ve kültürel hegemonya aracılığıyla yerel kültürlerin homojenleşmesi bağlamında ele almıştır. "Cultural Imperialism" adlı çalışması, küreselleşme ve kültürel asimilasyon süreçlerini anlamak için temel bir referans olmuştur (Şahin & Güney, 2022).

"Şarkiyatçılık" (Orientalism) çalışmasında Edward Said, kültürel asimilasyonu, Batı'nın Doğu üzerindeki hegemonik söylemleri bağlamında ele almıştır. Said'e göre, asimilasyon, yerel kültürlerin baskın kültürler tarafından egzotikleştirilerek ve yeniden çerçevelenerek doğal bir şekilde kabul ettirilmesi sürecidir (Said, 2013).

Antonio Gramsci, kültürel hegemonya kavramı üzerinden asimilasyon süreçlerini dolaylı olarak ele almıştır. Gramsci, kültürel hegemonya yoluyla baskın kültürlerin, yerel kültürlerin temsillerini nasıl yeniden şekillendirdiğini açıklamıştır (Lears, 2016).

Stuart Hall, kültürel çalışmalar alanında asimilasyonu, özellikle göç, diaspora ve postkolonyalizm bağlamında ele almıştır. Hall, asimilasyonu kültürel temsillerin hegemonik yapılar tarafından nasıl kodlandığı ve yeniden çerçevelendiği süreçlerle ilişkilendirmiştir (Giritli & Yaman, 2022).

Küreselleşme çağında, uluslararası etkinlikler kültürel etkileşimin ve dönüşümün önemli sahneleri haline gelmektedir. Olimpiyat açılış seremonileri, ev sahibi ülkelerin kültürel miraslarını küresel izleyici kitlesine sunarken, yerel unsurların evrensel bir anlatıya nasıl entegre edilmekte olduğunu gösteren örnekler arasında yer almaktadır. Bu süreçte, kültürel asimilasyon ve homojenleşme dinamikleri belirgin bir şekilde gözlemlenmektedir (Kerubo, 2024).

Kültürler Arası Dinamikler: Kültürel asimilasyon, yerel kültürel öğelerin küresel bağlama uyarlanması veya bu bağlamda dönüşüme uğraması sürecini içermektedir. Olimpiyat açılış seremonilerinde yer alan yerel kültürel semboller, uluslararası izleyici kitlesine hitap etmek için sadeleştirilmekte veya evrenselleştirilmektedir.

Kültürel Homojenleşme: Küreselleşme süreci, kültürel öğelerin homojenleşmesine, yani farklı kültürlerin benzer temsiller ve değerler etrafında birleşmesine neden olmaktadır. Olimpiyat seremonileri, bu süreci hızlandıran bir platform sunmaktadır. Örneğin, yerel danslar veya müzikler, küresel izleyicinin anlayabileceği şekilde yeniden düzenlenmektedir.

Kültürel asimilasyon bağlamında, 2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisi, yerel sembollerin küresel anlatıya nasıl entegre edilmekte olduğu ve bu süreçte hangi değerlerin ön plana çıkarılmakta olduğu üzerine önemli bir inceleme alanı sunmaktadır. Bu teorik çerçeve, açılış seremonilerindeki sembollerin kültürel asimilasyon ve hegemonik temsiller üzerinden nasıl bir anlam yaratma sürecine katkı sağladığını açıklamak için güçlü bir temel oluşturmaktadır. Roland Barthes'ın göstergebilimsel kavramları, Stuart Hall'un kültürel çalışmalar yaklaşımı ve asimilasyon teorisi birlikte ele alındığında, sembollerin çok katmanlı yapısını ve bu yapının küresel izleyici üzerindeki etkisini anlamak mümkün hale getirmektedir.

YÖNTEM

Bu çalışmada, Paris 2024 Olimpiyatları açılış töreninde kullanılan görsel ve performatif öğelerin anlamlarını çözümlemek amacıyla göstergebilimsel yöntem kullanılmaktadır. Göstergebilimsel yöntem, özellikle Roland Barthes'ın geliştirdiği denotasyon, konotasyon ve mit kavramlarına dayalı olarak, törenin sembolik yapısını derinlemesine analiz etmektedir. Göstergebilim, görsel ve işitsel göstergelerin yalnızca yüzeysel anlamlarını değil, aynı zamanda bu göstergelerin toplumsal, kültürel ve ideolojik bağlamlarını da incelemektedir (Karaman, 2017). Bu bağlamda, törenin kültürel mesajlarının nasıl üretildiği ve bu mesajların izleyiciler tarafından nasıl alımlandığı incelenmektedir.

Göstergebilimsel Yöntemin Kullanımı

Göstergebilimsel yöntem, temel olarak üç aşamada uygulanmaktadır (Değerli, 2021).

- Denotasyonun Çözümlemesi:** Törende kullanılan her bir görsel unsurun yüzeysel, doğrudan ve genel anlamı açıklanmaktadır. Örneğin, tören sırasında kullanılan bir sahne tasarımı veya kostüm, öncelikli olarak izleyicinin ilk bakışta algıladığı temel anlamıyla ele alınmaktadır. Bu aşamada, gösterilenin açık anlamları ve fiziksel özellikleri analiz edilmektedir.
- Konotasyonun Çözümlemesi:** Görsel ve performatif öğelerin, toplumsal ve kültürel bağlamda taşıdığı yan anlamlar değerlendirilmektedir. Bu aşamada, görsel göstergelerin tarihsel, sosyal ve kültürel bağlamlara bağlı olarak izleyicide uyandırdığı çağrışımlar incelenmektedir. Örneğin, kullanılan renkler, semboller

veya karakterlerin toplumsal normlar ve değerlerle nasıl ilişkilendirildiği analiz edilmektedir.

3. **Mitin Çözümlemesi:** Roland Barthes’ın mit kavramına dayanılarak, görsel ve performatif öğelerin derinlemesine ideolojik çözümlemesi yapılmaktadır. Bu aşamada, törendeki sembollerin sadece anlam üretmekle kalmayıp, aynı zamanda nasıl bir toplumsal ve kültürel anlatı oluşturduğu ele alınmaktadır. Örneğin, Eyfel Kulesi’nin bir sembol olarak sadece Fransa’nın kimliğini değil, aynı zamanda küresel bir kültürel liderliği nasıl temsil ettiği değerlendirilerek ideolojik boyutları açığa çıkarılmaktadır.

Göstergebilimsel Yöntemin Uygulama Süreci

Göstergebilimsel analiz sürecinde öncelikle törenin video kayıtları detaylı bir şekilde izlenmektedir. Bu kayıtlar, sahne tasarımları, kostümler, ışıklandırma, müzik ve dans gibi performatif unsurların çözümlemesi için birincil veri kaynağı olarak kullanılmaktadır. Video kayıtlarından elde edilen görseller, her bir performansın veya görsel öğenin belirli bir bağlamda taşıdığı anlamları değerlendirmek amacıyla dikkatlice analiz edilmektedir. Bu süreçte, görsel öğelerin tarihi ve kültürel bağlamları da dikkate alınmaktadır.

Analiz sırasında, her bir görsel unsurun toplumsal mesajları, Barthes’ın göstergebilimsel çerçevesiyle uyumlu bir şekilde kategorize edilmektedir. Örneğin:

Denotasyon: Eyfel Kulesi gibi nesnelerin yüzeysel ve doğrudan anlamları belirlenmektedir.

Konotasyon: Eyfel Kulesi’nin modernizm, Fransız kültürü ve ulusal kimlik ile olan ilişkisi ele alınmaktadır.

Mit: Eyfel Kulesi’nin, Fransa’nın uluslararası sahnedeki gücü ve liderliğini temsil eden bir ideolojik sembol olarak nasıl kullanıldığı incelenmektedir.

Çalışmanın Göstergebilimsel Katkısı

Bu yöntem, Paris 2024 Olimpiyatları açılış töreninin yalnızca estetik unsurlarını değil, aynı zamanda bu unsurların kültürel, toplumsal ve ideolojik bağlamlarını analiz etmektedir. Göstergebilimsel analiz, törenin toplumsal çeşitlilik, kültürel temsiller ve küresel anlatılar bağlamındaki etkilerini anlamaya yönelik derin bir çözümleme sunmaktadır. Bu yöntem, törenin görsel dilinin sadece sanat ve kültürle değil, aynı zamanda modern toplumun ideolojik yapılarıyla nasıl bağlantılı olduğunu ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, bu çalışmada kullanılan göstergebilimsel yöntem, Paris 2024 Olimpiyatları açılış törenini, görsel göstergeler ve toplumsal anlamlar arasındaki ilişkiyi çözümleyerek ele almakta ve törenin kültürel dönüşüm sürecine dair önemli veriler sunmaktadır.

BULGULAR

Paris 2024 Olimpiyat Oyunları açılış töreni, ev sahibi ülkenin kültürel mirasını ve evrensel değerlerle olan bağını semboller, sahne tasarımları ve performanslar aracılığıyla yansıtan zengin bir görsel anlatı sunmaktadır. Bu bölümde, törene ait belirli sahneler Roland Barthes’ın göstergebilim teorisi ve Stuart Hall’un kültürel çalışmalar yaklaşımı çerçevesinde analiz edilmiştir. Görsellerin düz anlamları, yan anlamları ve mit yaratma işlevleri üzerinden yapılan çözümlemeler, Fransa’nın ulusal kimliğini küresel bir bağlamda nasıl temsil ettiğini ve bu süreçte hangi değerlerin ön plana çıkarıldığını ortaya koymaktadır. Analiz, törenin sadece bir kültürel temsil platformu değil, aynı zamanda hegemonik mesajların iletildiği ve yerel sembollerin evrensel bir anlatıya dönüştürüldüğü bir asimilasyon süreci olarak işlev gördüğünü göstermektedir.

Şekil 1. Paris’in Panoramik Görüntüsü

Tablo 1. Paris Panoramik Görüntüsünün Göstergebilimsel Analizi

Gösterge	Gösterilenler
Düz Anlam (Denotasyon)	Paris’in ikonik manzarası, Eyfel Kulesi, Sen Nehri ve çevresindeki tarihi yapılar kuş bakışı bir perspektiften görülmektedir.

Yan Anlam (Konotasyon)	Paris'in tarihsel ve kültürel önemi vurgulanmaktadır. Şehir, hem yerel hem de küresel düzeyde estetik ve mimari bir değer taşıyan bir sembol olarak temsil edilmektedir.
Mit (Barthes)	Bu sahne, Paris'in "ışıklar şehri" ve dünya kültürünün merkezi olduğu algısını pekiştiren bir mit yaratmaktadır. Olimpiyatlar bağlamında, bu görüntü Fransa'nın küresel bir lider olarak sanatsal ve kültürel etkisini vurgulamaktadır.

Ayrıntılı Analiz:

- Eyfel Kulesi:** Şehir planında dikkat çeken merkezi bir nokta olarak Paris'in kültürel üstünlüğünün ve teknolojik ilerlemesinin bir sembolü olarak yer almaktadır.
- Şehrin Düzeni:** Simetrik ve düzenli yapı, Fransa'nın tarihsel olarak planlama, estetik ve kültürel miras konularındaki uzmanlığını yansıtmaktadır.
- Bağlam:** Bu sahne, Paris 2024 Olimpiyatları'nın ev sahibi olarak Fransa'nın kültürel gücünü ve evrensel değerlerle olan bağını izleyiciye sunmaktadır.

Şekil 2. Kesik Başlı Kadın Figürü

Tablo 2. Kesik Başlı Kadın Figürünün Göstergebilimsel Analizi

Gösterge	Gösterilenler
Düz Anlam (Denotasyon)	Kırmızı elbiseli, başsız bir figür. Elinde kendi başını tutuyor ve sahne dramatik bir ışıklandırma ile vurgulanmış.

Yan Anlam (Konotasyon)	Fransız Devrimi’nin giyotini ve adalet temasıyla ilgili bir göndermedir. Sahne, tarihsel bir dönemin şok edici gerçeklerini ve toplumsal değişimleri sembolize etmektedir.
Mit (Barthes)	Bu sahne, Fransa’nın devrimci geçmişini uluslararası bir simge olarak sunar. Fransız Devrimi’nin özgürlük ve eşitlik idealleri, dramatik bir performansla evrensel bir mesaj haline getirilmektedir.

Ayrıntılı Analiz:

1. Kostüm ve Figür:

Denotasyon: Kırmızı, dramatik bir kostüm ile başı kopmuş bir figür. Baş, figürün ellerinde tutuluyor.

Konotasyon: Kırmızı renk hem devrimci bir ruhu hem de şiddet ve tutkunun dramatik bir temsili olarak algılanabilir. Figürün başsız oluşu, Fransız Devrimi sırasında kullanılan giyotini çağrıştırmaktadır.

2. Fransız Devrimi Bağlamı:

Denotasyon: Bu sahne Fransız Devrimi’nin tarihsel olaylarına doğrudan bir gönderme yapmaktadır.

Konotasyon: Fransa’nın özgürlük, eşitlik ve kardeşlik ideallerinin şekillenmesine yol açan devrimci süreçleri vurgulamaktadır.

3. Performans ve Işıklandırma:

Denotasyon: Sahne ışıkları, figürü merkeze alarak sahneye teatral bir hava katmaktadır.

Konotasyon: Işıklandırma, sahneyi izleyicinin dikkatine sunar ve dramatik etkileri güçlendirir. Bu durum, sahnenin tarihi ve kültürel anlamlarını daha belirgin hale getirmektedir.

Şekil 3. Sexe Et Mensonges (Leïla Slimani’nin Cinsellik ve Yalanlar Kitabı)

Tablo 3. Sexe Et Mensonges Kitabı Sahnesinin Göstergebilimsel Çözüm Tablosu

Gösterge	Gösterilenler
Düz Anlam (Denotasyon)	Leïla Slimani’ye ait “Sexe et Mensonges” adlı bir kitabı tutan bir el.
Yan Anlam (Konotasyon)	Kitap, Fransa’nın edebiyat ve entelektüel birikimini vurgulamaktadır. Ayrıca, tartışmalı ve modern konuları ele alarak, Fransa’nın özgür düşünceyi ve ifade özgürlüğünü ön plana çıkardığını temsil etmektedir.
Mit (Barthes)	Bu sahne, Fransa’nın sanatsal ve entelektüel liderliğini bir kültürel ikon olarak evrenselleştiren bir mit yaratmaktadır.

Ayrıntılı Çözümleme

1. Kitap ve Yazar:

Denotasyon: Kitap, ünlü yazar Leïla Slimani’ye ait olup, başlığı “Sexe et Mensonges” (Cinsellik ve Yalanlar) şeklindedir.

Konotasyon: Yazarın eseri, cinsellik, toplum ve birey arasındaki çatışmaları ele alarak modern toplumun tabularını sorgulamaktadır. Bu durum, Fransa’nın tartışmalı ve cesur konuları ele almaya olan açıklığını göstermektedir.

2. Tutulan Kitap:

Denotasyon: Kitap bir el tarafından tutuluyor ve odak noktası haline getiriliyor.

Konotasyon: Kitap, Fransa’nın entelektüel kimliğini ve sanatın bireysel özgürlüklerle ilişkisini vurgulamaktadır.

3. Bağlam:

Denotasyon: Sahne, modern bir kitap ve kişisel bir hareketle ilişkilidir.

Konotasyon: Bu sahne, Olimpiyatların sadece fiziksel mükemmeliyetin değil, aynı zamanda entelektüel ve kültürel birikimlerin kutlandığı bir platform olduğunu ima etmektedir.

Şekil 4. İsa’nın Son Yemeği Temalı Görüntü

Tablo 4. İsa’nın Son Yemeği Temalı Görüntünün Göstergebilimsel Analizi

Gösterge	Gösterilenler
Düz Anlam (Denotasyon)	Eyfel Kulesi manzarasında, uzun bir masada sahnede yer alan bir DJ ve çeşitli yaratıcı kostümler giyen figürler.
Yan Anlam (Konotasyon)	Performans, toplumsal çeşitliliği, bireysel ifade özgürlüğünü ve modern sanatsal yaratıcılığı temsil etmektedir. Sahne, Fransa’nın yenilikçi, kapsayıcı ve sanatsal liderliğini vurgulamaktadır.
Mit (Barthes)	Bu sahne, Paris’in kültürel ve sanatsal mirasını, modernite ve toplumsal kapsayıcılık değerleriyle birleştirerek küresel bir kültür ikonu olarak yeniden üretmekte ve şehrin evrensel bir birlik merkezi olduğu algısını pekiştiren bir mit yaratmaktadır.

Ayrıntılı Çözümleme

1. DJ ve Sahne Düzeni

Denotasyon: Sahnede bir DJ, uzun bir masanın merkezinde yer almakta ve çevresinde farklı kostümler giyen performansçılar bulunmaktadır. Arka planda Eyfel Kulesi manzarası dikkat çekmektedir.

Konotasyon: DJ, modern müziğin küresel bir sembolü olarak toplumsal birliği ve eğlenceyi temsil etmektedir. Sahne düzeni, Fransa’nın sanatsal liderliğini ve yenilikçi kültürel duruşunu vurgulamaktadır. Eyfel Kulesi’nin arka planda yer alması, bu mesajı Fransa’nın kültürel ve tarihsel bağlamına oturtmaktadır.

2. Çeşitlilik ve Kostümler

Denotasyon: Performansçılar, farklı renklerde ve tarzlarda yaratıcı kostümler giymekte ve sahnede çeşitli pozisyonlarda yer almaktadır.

Konotasyon: Kostümler, bireysel ifadeyi ve toplumsal çeşitliliği temsil etmektedir. Sahne, modern toplumun kapsayıcılık ve özgürlük ideallerini sanatsal bir bağlamda kutlamaktadır. Bu, Olimpiyatların sadece sporun değil, aynı zamanda sosyal ve kültürel değerlerin bir temsili olduğunu göstermektedir.

3. Eyfel Kulesi ve Arka Plan

Denotasyon: Eyfel Kulesi, sahne arka planında yer almakta ve Sen Nehri üzerindeki şehir manzarasıyla tamamlanmaktadır.

Konotasyon: Eyfel Kulesi, Paris’in dünya çapında tanınan bir simgesi olarak Fransa’nın kültürel üstünlüğünü ve evrensel bir sanat merkezi olma iddiasını yansıtmaktadır. Sahne düzeni, Fransa’nın modernite ve gelenek arasındaki dengeli duruşunu vurgulamaktadır.

4. Bağlam ve Kompozisyon

Denotasyon: Sahnede bir grup birey uzun bir masada farklı kostümler içinde performans sergilemektedir.

Konotasyon: Bu sahne, İsa’nın Son Yemeği motifine sanatsal bir gönderme yaparak toplumsal birlik ve çeşitlilik temalarını modern bir bağlamda yeniden yorumlamaktadır. Performans, Paris’in sadece bir kültürel başkent olmadığını, aynı zamanda küresel bir kapsayıcılık ve yenilik merkezi olduğunu ifade etmektedir.

Şekil 4’te, İsa’nın Son Yemeği motifine estetik bir gönderme yaparken, kültürel yozlaşma kuramının işaret ettiği temel dönüşüm süreçlerini de gözler önüne sermektedir. Bu sahne, Paris 2024 Olimpiyatlarının bir kültürel kutlama olduğu kadar, yerel unsurların küresel tüketim değerlerine uyarlandığı bir platform olarak işlev görmek ve kültürel

homojenleşmenin bir örneği olarak değerlendirilmektedir. Sahnedeki estetik tercihler, sanatsal yaratıcı özgürlüğü ve toplumsal çeşitliliği vurgulamakla birlikte, bu unsurların evrensel bir tüketime yönelik yeniden yapılandırıldığını göstermektedir.

Şekil 5. Podyumda Kadın Kıyafeti ile Yürüyen Birey

Tablo 5. Podyumda Kadın Kıyafeti ile Yürüyen Bireyin Göstergebilimsel Analizi

Gösterge	Gösterilenler
Düz Anlam (Denotasyon)	Podyumda, kadınsı bir kıyafet giymiş sakallı bir erkek performans sergilemektedir. Arkada bir avize ve modern ışıklandırmalar bulunmaktadır.
Yan Anlam (Konotasyon)	Bu sahne, toplumsal cinsiyet normlarının sorgulanmasını, bireysel ifadeyi ve toplumsal kapsayıcılığı vurgulamaktadır. Performans, modern sanatın ve LGBTQ+ topluluklarına dair bir kutlamanın göstergesi olarak okunmaktadır.
Mit (Barthes)	Bu sahne, Paris’in kültürel yenilikçilik ve çeşitlilik merkezi olduğu algısını pekiştiren bir mit yaratmaktadır. Ancak, bu yenilikçi duruş bazı kesimlerce kültürel ve toplumsal değerlerin dönüşümü veya yozlaşması olarak da eleştirilmektedir.

Ayrıntılı Çözümleme

1. Kostüm ve Performans

Denotasyon: Sakallı bir erkek, kadınsı kıyafetlerle podyumda yürümektedir.

Konotasyon: Bu görüntü, toplumsal cinsiyet kimliklerine yönelik geleneksel algıları sorgulamaktadır. Kadınsı kıyafetlerin erkek bir model tarafından

taşınması, cinsiyetin sosyal bir inşa olarak ele alındığını göstermektedir. Aynı zamanda bireysel ifade özgürlüğünü ve toplumsal kapsayıcılığı simgelemektedir.

2. Sahne Düzeni ve Arka Plan

Denotasyon: Arkada büyük bir avize ve modern ışık düzenlemeleri bulunmaktadır.

Konotasyon: Sahne düzeni, lüks ve modernliği simgelemektedir. Geleneksel unsurların (örneğin avize gibi) modern bağlamda kullanılması, kültürel ve toplumsal değerlerin dönüşümüne gönderme yapmaktadır.

3. Kültürel Yozlaşma Perspektifi

Denotasyon: Sahne, toplumsal normların dışında bir görsel sunmaktadır.

Konotasyon: Performans, kültürel yozlaşma kuramı çerçevesinde değerlendirildiğinde, geleneksel cinsiyet rolleri ve normlarının modern popüler kültürün etkisiyle dönüşüme uğradığı bir örnek olarak okunmaktadır. Bu durum, bazı kesimlerce toplumsal değerlerin kaybı ya da yozlaşması olarak algılanabilmektedir.

4. Sanatsal ve Toplumsal Mesaj

Denotasyon: Performans, sanatsal bir etkinlik olarak sergilenmektedir.

Konotasyon: Bu sahne, modern sanatın bireysel ifade özgürlüğünü ve toplumsal kapsayıcılığı kutlamaya yönelik bir mesaj taşıdığını göstermektedir. Ancak, geleneksel normların dışında bir anlatı sunması, kültürel dönüşüm ve tartışmaları beraberinde getirmektedir.

Şekil 5'te yer alan görüntü, modern sanatın toplumsal cinsiyet normlarını sorgulama ve kapsayıcılığı öne çıkarma işlevini yerine getirmektedir. Ancak, bu durum geleneksel değerlerle çatışarak kültürel yozlaşma tartışmalarını tetiklemektedir. Görüntü, bireysel özgürlüğün ve sanatsal ifadenin önemini vurgularken, bu ifadelerin sınırları ve toplum üzerindeki etkileri tartışma konusu olmaktadır.

Sahne, Paris'in yenilikçi ve çeşitliliği kucaklayan bir kültür merkezi olarak algılanmasını sağlamaktadır. Ancak bu durum, kültürel yozlaşma bağlamında değerlendirildiğinde, yerel kültürel değerlerin evrensel bir tüketim ürününe dönüştüğü ve geleneksel unsurların bu süreçte kaybolduğu bir süreç olarak da yorumlanmaktadır.

SONUÇ

2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisi, ev sahibi ülkenin kültürel kimliğini uluslararası bir izleyici kitlesine tanıtmaya amacı taşırken, aynı zamanda kültürel temsillerin nasıl yeniden inşa edildiği ve evrenselleştirildiği üzerine önemli tartışmaları da beraberinde getirmektedir. Çalışmada gerçekleştirilen göstergebilimsel analiz, Fransa'nın tarihsel ve sanatsal mirasını küresel bir bağlamda sunarken, bu süreçte sembollerin ve

anlatıların nasıl dönüştüğünü ortaya koymaktadır. Eyfel Kulesi, Fransız Devrimi’ne atıfta bulunan sahne tasarımları, toplumsal cinsiyet normlarına meydan okuyan performanslar ve teknolojik yeniliklerin, Fransa’nın ulusal kimliğini moderniteyle bütünleştiren bir söylem çerçevesinde kurgulandığı görülmektedir. Ancak, bu sürecin aynı zamanda kültürel asimilasyon dinamiklerini içerdiği ve yerel kimliğin küresel tüketim değerlerine entegre edilerek yeniden inşa edildiği tespit edilmiştir.

Bu noktada, Roland Barthes’ın göstergebilimsel teorisi çerçevesinde yapılan çözümlemeler, seremonideki görsellerin ve performansların yalnızca estetik bir anlatıdan ibaret olmadığını, aynı zamanda ideolojik ve hegemonik mesajlarla kodlandığını göstermektedir. Barthes’ın mit kavramı ışığında değerlendirildiğinde, Olimpiyat seremonisinin yalnızca Fransa’nın kültürel mirasını kutlamakla kalmadığı, aynı zamanda belirli değerleri ve normları doğal ve evrensel göstermek amacıyla yeniden üretildiği anlaşılmaktadır. Bu bağlamda, Stuart Hall’un kültürel çalışmalar perspektifi, kültürel temsillerin hegemonik güçler tarafından nasıl şekillendirildiğini ve küresel izleyiciler tarafından nasıl alınıldığını anlamak için kritik bir çerçeve sunmaktadır. Hall’un “şifreleme ve çözümleme” modeli, Olimpiyat açılış seremonilerinde kullanılan kültürel sembollerin nasıl kodlandığını ve izleyiciler tarafından nasıl farklı şekillerde okunabileceğini açıklamak için önem arz etmektedir.

Kültürel asimilasyon bağlamında yapılan analizler, John Tomlinson’ın kültürel emperyalizm kuramıyla da ilişkilendirilebilir. Tomlinson’a göre, küreselleşme süreci, yerel kültürlerin küresel medya ve tüketim pratikleri içinde erimesine neden olmakta ve kültürel homojenleşmeye yol açmaktadır. Paris 2024 seremonisi özelinde değerlendirildiğinde, yerel Fransız kültürünün küresel izleyiciye hitap etmek için belirli evrensel kodlara uyarlandığı ve bu sürecin bazı unsurların anlam kaybına uğramasına neden olduğu söylenebilir. Bununla birlikte, Edward Said’in Şarkiyatçılık perspektifi üzerinden bakıldığında, Batı’nın kendi kimliğini pekiştirirken Doğu’yu ve diğer kültürel unsurları nasıl konumlandığı önemli bir tartışma konusudur. Fransa’nın kültürel çeşitlilik iddiasına rağmen, seremonide kullanılan temsillerin ne ölçüde Batı merkezli bir anlatıyı desteklediği ve hegemonik bir kültürel üstünlük söylemi içerdiği tartışmaya açıktır.

Antonio Gramsci’nin kültürel hegemonya kavramı da çalışmanın bulgularını desteklemektedir. Gramsci’ye göre, kültürel hegemonya, baskın ideolojilerin kültürel üretim mekanizmaları aracılığıyla doğal ve kaçınılmaz olarak sunulmasıdır. Paris 2024 Olimpiyatları açılış seremonisi de bu bağlamda, ulusal kimliğin küresel bağlamda yeniden kurgulanmasını sağlayan hegemonik bir temsil alanı olarak değerlendirilebilir. Kültürel temsillerin, ev sahibi ülkenin prestijini artırma ve uluslararası alanda olumlu bir imaj oluşturma işlevi gördüğü açıktır. Ancak, bu sürecin aynı zamanda ulusal kimliğin belirli unsurlarının küresel anlatıya uygun hale getirilerek dönüştürülmesi anlamına geldiği de göz ardı edilmemelidir.

Bu çalışma, Olimpiyat gibi uluslararası mega etkinliklerin kültürel temsiller üzerindeki etkilerini ve kültürel asimilasyon süreçlerini derinlemesine inceleyerek, ev sahibi ülkelerin kimlik politikalarına dair önemli veriler sunmaktadır. Bulgular, Olimpiyat açılış seremonilerinin yalnızca sporun değil, aynı zamanda ulusal kimliklerin küresel tüketim değerleri doğrultusunda yeniden yapılandırıldığı ideolojik anlatılar olarak

okunabileceğini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, kültürel temsillerin korunması ile küresel anlatıya entegrasyonu arasındaki denge, ilerleyen araştırmalarda daha ayrıntılı olarak incelenmelidir.

Sonuç olarak, 2024 Paris Olimpiyatları açılış seremonisi, bir yandan Fransa'nın tarihsel mirasını ve kültürel zenginliğini kutlarken, diğer yandan bu unsurların küresel tüketim değerleri içinde nasıl yeniden inşa edildiğine dair önemli veriler sunmaktadır. Seremonide kullanılan temsillerin, küresel izleyiciye uyarlanması sürecinde ne ölçüde yerel kimliği koruduğu ve hangi açılardan asimilasyona uğradığı kritik bir tartışma alanı oluşturmaktadır. Kültürel kimliklerin uluslararası etkinlikler aracılığıyla nasıl temsil edildiği, kültürel hegemonya, küreselleşme ve asimilasyon gibi kavramlar çerçevesinde ele alındığında, bu tür etkinliklerin sadece bir spor organizasyonu olmanın ötesinde, küresel kültürel dinamiklerin yeniden üretildiği ve şekillendiği alanlar olduğu görülmektedir.

Bu çalışma, Olimpiyat seremonileri gibi büyük çaplı etkinliklerin kültürel temsiller üzerindeki etkilerini analiz etmek için göstergebilimsel yöntemlerin önemini ortaya koymakta ve gelecekte bu tür etkinliklerin kültürel hegemonya ve asimilasyon bağlamında nasıl değerlendirilmesi gerektiğine dair eleştirel bir çerçeve sunmaktadır. Küreselleşen dünyada ulusal kimliklerin nasıl sunulduğu ve nasıl değiştiği üzerine daha kapsamlı karşılaştırmalı çalışmaların yapılması hem medya çalışmaları hem de kültürel araştırmalar açısından önemli bir katkı sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

- ALIGWE, H. N., NWAFOR, K. A., & ALEGU, J. C. (2018). "Stuart Hall's Encoding-Decoding Model: A Critique". *World Applied Sciences Journal*, 1019-1023.
- BHABHA, H. (2024, 11 20). *The Beginnings of Their Own Enunciations: Stuart Hall and the Work of Culture*. Critical Inquiry: https://criticalinquiry.uchicago.edu/homi_k._bhabha_on_stuart_hall adresinden alındı
- DEĞERLİ, A. S. (2021). "Göstergebilimsel Çözümleme Yöntemi ile Sosyal Ağ Konulu Afişlerin İncelenmesi". *Akademik Sosyal Araştırmalar*, s. 179-188.
- EDENSOR, T. (2002). *National Identity, Popular Culture and Everyday Life*. Oxford: Oxford International Publishers.
- GANG, D. (2024, 11 22). "The Paris Olympics opening ceremony: A mirror into Western cultural divides". <https://www.globaltimes.cn/page/202407/1317111.shtml> adresinden alındı
- GİRİTLİ, İ. ve YAMAN, N. S. (2022). "Kültürel Çalışmaların Kökenleri". *Medya Ve Kültürel Çalışmalar Dergisi*, s. 101-110.
- GUARDIAN. (2024, 11 22). "Welcome to Beijing". <https://www.theguardian.com/world/2007/aug/09/china.jonathanwatts7> adresinden alındı

- HATAM, S., AL-GHABRA, I. M., & GHABRA, A. (2021). “Barthes' Semiotic Theory and Interpretation of Signs”. *International Journal of Research in Social Sciences and Humanities*, 471-482.
- <https://olympics.com> (2024, 11 22). “The Opening Ceremony”. <https://olympics.com:https://olympics.com/en/paris-2024/the-games/ceremonies/opening-ceremony> adresinden alındı
- KARAMAN, E. (2017). “Roland Barthes Ve Charles Sanders Peirce’ın Göstergebilimsel Yaklaşımlarının Karşılaştırılması”. *İstanbul Aydın Üniversitesi Dergisi*, s. 25-36.
- KERUBO, C. (2024). “The Impact of Globalization on Cultural Identity”. *International Journal of Philosophy*, s. 58-72.
- LEARS, J. (2016). *The Concept of Cultural Hegemony: Problems and Possibilities*. Oxford University Press, s. 567-593.
- PILLAI, P. (2006). “Rereading Stuart Hall's Encoding/Decoding Model”. *Communication Theory*, s. 221-233.
- ROWE, D. (2012). “Opening Ceremonies and Closing Narratives: The Embrace of Media and the Olympics”. *JOMEC Journal*, 1-15.
- SAİD, E. (2013). *Şarkiyatçılık*. İstanbul: Metis Yayınları.
- ŞAHİN, G. ve GÜNEY, Z. (2022, 05 12). “Cultural Imperialism and McDonalidization in the Scope of Post-Colonial Perspective”. *Florya Chronicles of Political Economy*, s. 70-82.
- TOMLINSON, J. (1991). *Cultural Imperialism: A Critical Introduction*. Johns Hopkins University Press.